

ΡΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα κι' ένα
κι' δλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι' εβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἑδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ἰ μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ἰ ' σ τ ῶ χ ἔ ρ ῖ ο.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εὐμοῦσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκας, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τρίτη τοῦ κουτσο-Φλεβάρη,
κάθε μάσκα 'στὸ ποδάρι.

Ποῦντος ἑπτακόσῳ σὺν εἰκοστῆρι,
φέστα Καρναβάλου καὶ φιλοπατρία.

Τοῦ Φαδουλῆ Χορὸς ἰλαροδοδαρός.

Φ.—'Ἰδοῦ φιλόανθρωπος χορὸς καὶ 'στὸ 'δικό μου σπῆτι
γιὰ κάθε παραλυτικό καὶ κάθε ψωμοζήτη,
κι' ἐκεῖνος πού πληρώνει
θὰ μπαίνει 'στὸ σαλόνι.

"Ας ἔλθωμε 'στὰ πρῶτα μας
καὶ 'στους καιροὺς τοῦ κλέους,
ἀνάψετε τὰ φῶτα μας
καὶ τοὺς πολυελαίους.

Πᾶν οἱ καιροὶ, πού 'χόρευαν οἱ τζαμαπατζήδες τζάμπια,
μὰ τώρα χάρις γιὰ χοροὺς δὲν γίνεται καμμία...
παρακαλῶ τῆς σκάλας μας ' ἀνάψετε τὴν λάμπια
νὰ 'μποῦν οἱ διακονιάρηδες καὶ τὰ Πτωχοκομεία.

Θέλεις τώρα νὰ χορεύης 'στῶν πλουσιῶν τὸ παρκέτο;
θὰ πληρώσης, Περικλέτο.
Τώρα τζάμπια μὴ γυρίσης
νὰ πηδᾷς σὲ σκάλας πρῶταις...

δὲν πληρώνεις;...δὲν χορεύεις,
καὶ κοιμάσαι μὲ τῆς κότακις.

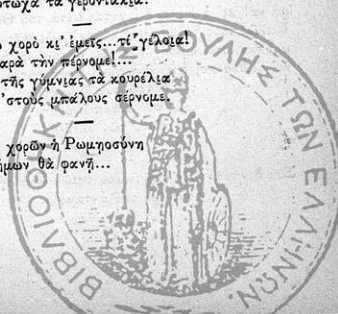
(Φθάνει χορὸς ἀπείρων
ἀρρώστων κι' ἀναπήρων.)

Μέσα 'στὰ μασκαράλεια
τῆς 'Αθήνας τὰ πολλὰ
νὰ κι' ἐμεῖς μὲ δεκανίκια
μὲς 'στους μπάλους...τραχαλά.

Χορευταὶ κι' ἐμεῖς πηδοῦμε
μὲ στριμμένα τὰ μουστάκια,
σὺν τοῦ Φάουστ τραγουδοῦμε
τὰ φτωχὰ τὰ γεροντάκια.

'Στὸ χορὸ κι' ἐμεῖς...τί' γέλασε!
τί' χαρὰ τὴν πόνουμι!...
καὶ τῆς γύμνιας τὰ κουρέλια
μὲς 'στους μπάλους ἀέρομο.

Τῶν χορῶν ἡ Ρωμηοσύνη
ἐλεήμων θὰ φανῇ...

κάνετ' ἐλεημοσύνη,
χορευταὶ χριστιανοί.

Κάθε βάλαι, κάθε πόλκα μιὰ δραχμὴ νὰ δίνετε,
κι' οὕτω πὺς φιλανθρωπία καὶ χορὸς νὰ γίνεσθε.
"Ὅπ! 'ψηλὰ τὰ δεκανίκια νὰ χορῶσμε κι' ἐμῆς
'στους χοροὺς τῆς πληρωμῆς.

"Ὅπ! νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ
τὸ κουτσὸ μας τὸ ποδάρτι
καὶ τὸ χέρι τὸ κουλό...
δὸς του μιὰ...τραλαλό.

"Ὅπ! κι' ἐμῆς μὲ τοὺς μεγάλους
δυνατὰ κουβαρνατάληκια...
πὺς ταιριαζοῦν μὲς 'στους μπάλλους
ἀναπήρων δεκανίκια.

'Ὁ Φασ.—Εὐχαρίστως βλέπω γύρω τοὺς τρανοὺς καὶ τοὺς
τοὺς τυροὺς, τοὺς κορκαλάους, τοὺς γαλοὺς, τοὺς παραλού-
καὶ τῆς Μπόρας τραπιζίτας [τους,
καὶ τοῦ δρόμου ψωμοζήτας, ἔχρηστους,
ὅπου πλῆθος κουρελιῶν
φέρουν γιὰ τὸ κοτιλίον.

Τὶ ποδάρια θὰ λερῶσιν τοῦ σπητιοῦ μου τὰ χαλιὰ!...
κάνετ' ἐλεημοσύνη 'στὴν ζυλίεμα φαμιλιά.
Φιλανθρώπως ὅπως πάντα κι' ἐλεήμονας σὰς βρέσκω,
κι' ὅταν ὁ χορὸς τελειώσῃ
θὰ γυρίζω 'στὸ σκαλίον
μ' ἐλεημοσύνης δίσκο.

"Ἄς ἀσπράσω 'στὰς αἰθούσας τῶν ζιγῶν οἱ κολοί...
τί μακάριος ἐκεῖνος, ποῦ χορεύει κι' ἔλειε. ^{ἄσπρασσε}
Δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ μὲ τοὺς γύρους τοῦ χοροῦ
γίνετ' ἕνας εὐεργέτης 'στους ἐπαίτας τοῦ σωροῦ.

"Ὅλους τοὺς δικαιοκέρδηδες καὶ τοὺς ἐξοχωτάτους
τοὺς δέχομαι περιχαρῶς...
ἔγινε τώρα κι' ὁ χορὸς
πάθος μακρὸν κι' ἀνάιτον καὶ γιὰ τοὺς ἀνάιτους.

'Ἡ παλαιὰ μας εὐλαία καὶ πάλιν ἀνεστάθη,
κι' ἐρέτος ἀναψυκτικὰ θὰ βῆτε τὰ συνήθη,
κρὸ νερὸ Διέξμενῆς, κι' ἄλλο νερὸ θαυμασίον,
μεταφερθὲν ἐπίτηδες μὲς ἀπὸ τὸ Θριψίον.

'Ἐμπρός λοιπὸν οἱ προύγοντες κι' ὅσοι βρωμοῦν μὲ ράκη,
μὰ νὰ! κι' ὁ Κόντης ἔρχεται μετὰ τὸ Θεωδωράκη.
Καλῶς τοὺς τοὺς ἐρίφηδες...καὶ πὺς μὲς 'θμηθῆκατε;
μοῦπαν 'στὰ νομοσχέδια πὺς συμφωνοῦν 'βρεθῆκατε,
κι' οἱ δύο σας φιλανθρώπων ἐγκρύπτοντες σκοπὸν
τὴν δρᾶσιν σας ἠνώσατε,
τρία τοῦ Σπᾶπ ἰδώσατε
καὶ πέντε τῶν λοιπῶν.

Σὺς δέχομαι 'στὸ σπῆτι μου τιμῶν ἰδικιτέρος
τοὺς δύο σας ἀντάμ...
[ἐρχομαι]

ὁ Κόντι-Τζάρτζης ἄς γιγῆ μυτάτος καββαλιέρος
κι' ὁ Στρατηλάτης ντάμα.

Πρέπει καὶ σὺς νὰ δώσετε γι' αὐτὸν τὸν μπάλο κατὶ
κι' ἐμῆνα τοῦ σακάτη.
"Ὅμως δὴν θέλω νὰ γιγῆ 'στὴν τοῖπιν σας ζημία,
μὴτε δικά σας χρήματα γυροῦ...παί! παί!...
φθάνει νὰ διατάξτε μονάχα τὸν Ταμία,
κι' ἐγὼ μὲ τὸν Καλογερῆ τελειώσω τὰ λοιπά.

Μέσα οἱ τόσας δωρεὰς καὶ μὲς 'στους Καρναβάλους
ἄς πληρωθῶν κι' ἐντάματα γιὰ φιλανθρώπους μπάλλους.
Μὰ νὰ κι' ὁ κύρ 'Ανάργυρος μαζὶ μὲ τοὺς κυρίους,
αὐτὸς ποῦ ἔξερει τῶν Ρωμηῶν τὸν ἕνα κι' ἄλλον πόρο,
τοῦ εἴγεται κι' ὁ σκύλος μὲ μὲ γυλλισμοὺς ἄγριους,
λὲς καὶ δικαιοκέρδεται γιὰ τὸν σκυλιῶν τὸν πόρο.

'Ὡ κύριε Σιμόπουλε, μὴ τὸν παρατηρήτε
κι' ἀρῶδες προχωρεῖτε.
"Ἄν σὰς γανυγίξῃ τὸ σκυλί, μὰ δέξου δὴν δαγκάνει,
τοῦ λείπουν καὶ τὰ δόντια του, 'στὰ ψίμμακα τὸ κάνει.

Προβαίνετε 'στὴν αἰθούσαν, ὅπου χορὸς φρενήρης,
μὴ σας προμαζοῦν παντιλῶς τοῦ Γκιούλ ξεφαντάτ',
εἶναι φορολογούμενος κι' αὐτὸς ὁ κακομοίρης,
κι' ὅποιος πληρώνει βλέπετε γανυγίξει δυνατὰ.

'Ἀλήθεια τί σὰς 'κάπνισεν κι' ἐβάλατε τὸ πρόστιμο;
γιὰ φαντασθῆτε μιὰ στιγμή τί πράγμα ἦταν νόστιμο
κι' ἕνα συλλαλητήριον νὰ γίνῃ μὲ σκυλιὰ,
ποῦ πάντα τὴν ἀσύδοτη γυροῦνται τεμαχία.

Εὐχαρίστως βλέπω γύρω καὶ τὸν νέον Ποσιδῶνα,
τὸν κρατοῦντα τὸν μεγάλο κατὰ θαλάσσαν ἀγῶνα.
Τώρα πλέον ποῖος σὰς πᾶναι μὲ τὰ κλέη μας εἶναι!...
'ῤέτος ἦλθ' ἐκ τῆς θαλάσσης κι' ἡ κυρὴ Καρναβαλίνα.

Μόλις μόλις ἐπεφάνη προπακούσος ἡ τριήρης,
καὶ πληθὺς λαοῦ μεγάλου
ὑπέδειχτο φρενήρης
τὴν κυρίαν Καρναβάλου.

Ποία δόξα κατὰ πόντον!...τί λαὸς ἐσυγνεῖτο!...
κι' ἡ κυρία Καρναβάλου μὲσ πόντου κι' οὐρανοῦ
τὰ πρὸ γρόνων Καρναβάλια πρὸς τὸ πλῆθος διηγῆτο,
ποῦγιναν 'στὸ Σκαριδάκι, καὶ 'στὸ Καρκαμπουροῦ.

Εὐχαρίστως βλέπω γύρω καὶ τὸν Στάην τῶν γραμμάτων
καὶ τὸν δέχομ' ἐν χαρῆ,
ἐπιτιμὴ πλῆθους εὐρήθη παναρχαίων ἀγαλμάτων
'στὸ Τσιρίγιο τὰ νερά,
κι' ἕνας γαλκίνος 'Ἐρμῆς,
ποῦ τὸν ἴδαμε κι' ἐμῆς,
κι' εἶναι ζήτημα σπουδαῖον, κι' εἶναι μέγα γεγονός,
ἂν 'Ἐρμῆς ἐκεῖνος εἶναι κἂν 'Απόλλων κερχινῶς.

Μὰ καὶ τίποτος ἂν δὴν εἶναι, πλὴν μαζὶ μας ὅταν μείνῃ,
πρὸ τῶν τῶσων μας τροπαίων κερχινῶς κι' αὐτὸς θὰ γίνῃ,
κι' ἂν ἐκῦτταξῃ πρὸ πάντων τὴν δαρνοσερῆ, τριήρη
τῆς κυρίας Καρναβάλου,

και τὸ νέο πανηγύρι
τῆς φυλῆς μας τῆς ἐξέλλου,
ὅτε θάχασκε κι' ἐκείνος ὅπως τόσοι κεχνηαῖοι
Πειραιώται κι' Ἀθηναῖοι.

οὐ λοιποῦ μετὰ τὴν δρᾶσιν τὴν τοσοῦτον φλογερὰν
καθεμιᾶς και καθενός,
ἀνευρίσκωμεν ἀρχαῖα κατὰ πόντον και ξηρὰν
μὲ τὸ στόμα κεχνηός.

οἷα δόξα κατὰ πόντον τώρα πάλιν ἀναζητῆ!...
ἐκ τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης
να σούρονται κι' Ἐρμῆδες και Κορνάβαλοι μαζι,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ γελάσῃς,
κι' ἄθανάτα Μουσεῖα κοπιζόντων νικητῶν
ἀμπουν κεχνηότ' ἀρχαῖα κι' ἀθανάτων και θνητῶν.

Ἄλλὰ κι' ὅσ' ἀρχαῖα μένου κἄν 'στὸ κῦμα κἄν 'στὸ χῶμα
κι' 'στὸ φῶς καθὼς και τᾶλλα δὴν μὲς τᾶβγαλαν ἀόμα,
μὲ βέβαιος κι' ἐκείνα κεχνηός πῶς ἔχουν στόμα.

Ἄ κι' ὁ κύριος Ρωμᾶνος... εἰς τὴν αἰθουσαν προβαίνει...
ὥστε μου τὸ τρικαντό σας γιὰ νὰ 'δῶ πῶς μοῦ πηγαίνει.
Ἄ κι' ὁ Ἰαμαδῶς τῶν ὄπλων, νὰ και 'πίσω Πιερότοι,
κι' σαλπίσματα σαλπύγγων και φρικτῶν τυμπάνων κρότοι.

Ἄλληθεις, μὲν ἄμει, 'στὰς παρούσας περιστάσεις
μὰ πολέμων ὄλικὰ πῶς μὲς γίνονται προτάσεις;

Ἄν, ὡς γράφουν, ἀληθεύη και τὸ μέγα τοῦτο νέον
πάλιν ἀγαλμα θὰ 'βροῦμε δίχως ἄλλο κεχνηαῖον.

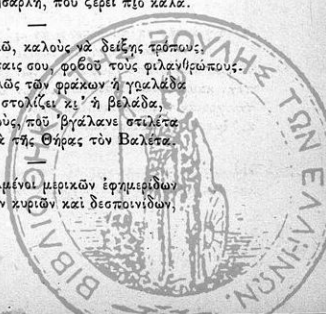
(Εἶπεν αὐτὰ, κι' ἀπέμειναν]μέμβρόντητοι πολλοί,
και πρὸς τὸν Περικλέτον του κρυφίως ὀμιλεῖ.)

Ὁ Φασ.— Ἀγαπητῆ μου Περικλῆ, τί κόσμος ἐπλημμύρησε,
ποῦ δὴν χωρεῖ βελόνι,
φιλανθρωπία 'μύρισε
τοῦ μπάλου τὸ σαλόνι.

Ἀγαπητῆ μου Περικλῆ και πρῶτο Πριντζηπόπουλο,
ἐκ μέρους μου παρακαλῶ νὰ 'πῆς 'στὸν Βασιλόπουλο
νὰ διευθύνῃ τὸν χορὸ χωρὶς νὰ τὸν χαλάξ,
πλὴν ἂν αὐτὸς δὴν θέλῃ,
κἄν ἄλλος τῶν ἐν τέλει,
'πὲς το και 'στὸν Γεννήσασελν, ποῦ ξέρετ πιὸ καλά.

Ὅμως και σὺ, παρακαλῶ, καλοὺς νὰ δεῖξῃς τρόπον,
μὰ βάστα και τῆς τσίπαις σου, φοβοῦ τοὺς φιλανθρωποὺς.
Μὴ σὲ θαμβῶνῃ παντελῶς τῶν πράκων ἢ γελαῖα
και λωποδύτας κἄποτε στολίζῃ κι' ἡ βελιάδα,
ποῦ διαφέρουν ἀπ' αὐτοὺς, ποῦ 'βγάλανε στυλέτα
κι' ἐκίλησαν φῶς φανερὰ τῆς Θήρας τὸν Βαλέτα.

(Ἐρχονται κι' ἀπεσταλαμένοι μερικῶν ἐφημερίδων
τὰ φορέματα νὰ γράψουν κριτῶν και διαποινιδῶν,

και 'στών Φασουλῆ πηγαίνουν και ζητούν πληροφορίας γιὰ τὴν νέα ντουκαίτα καθεμιμας κομψῆς κυρίας.)

Ὁ Φασ.—Γράψτε γιὰ τὴν Ἄλφα Βῆτα, πούμαι πρώτη μίς·
γράφτε πὼς φορεῖ λευκὰ ἴσ'τὴ σάλα,
ὡπως βάζει τακτικά,
ἐπειδὴ δὲν ἔχει κι' ἄλλα.

Γράψτε και γιὰ τὴν Δέλτα και τὴν Κάππα τὴν τσακίστρα
φόρεμα μπλε σιλὸ πὼς ἔχουν κι' ἴσ'τὴ μίση τὴν χωρίστρα.
Γράψτε γιὰ τὴν Χζ τὸν τόκο, ποὺ 'φοροῦσε κανεὶλι,
γράφτε γιὰ τὴν Ζήτα Λάμδα, λουσο τριανταφυλλί,
γράφτε και γιὰ τὴν Σίγμα, πούλθε ντεκολτέ πολὺ,
και τῆς ἄερσε τὴν φοῦστα τὸ σπητιοῦ μου τὸ σκυλί.

Γράψτε γιὰ τὴν Φι τὴν Τζόγια, ποὺ μεγάλη σκέρτα κάνει,
πὼς 'φοροῦσε μὴδ φοουστάνι,
γράφτε πράσινη πὼς ἦταν και τῆς Κάτ ἡ νέα κόρη,
τσιμαβὶ κι' ἡ Ταῦ ἔφορε.

Γράψτε και γιὰ τὴν Τζάρ, τὴν χορούτρα τὴν ἀφράτη,
κατακίτρινα φορεῖ κι' ἔχει: τρεῖς ἑλληνικὲς ἴσ'τὴν πλάτα.

Γράψτε και γιὰ τὴν Νι,
φόρεμα μελιτζάνι,
νὰ κι' ἡ Τζάρ μὲ βουσινί,
μὰ και κάπως οὐρανή.

Γράψτε μίς 'στῆς ἄλλαις μίσα
και τὴν Πρίται τὴν Κοντίσα,
μαῦρα ντεκολτέ 'φοροῦσε, μὰ και μαῦρα μισοφόρα,
μαῦρα κάτου, μαῦρ' ἀπάνω,
ἐπειδὴ 'βαστούσε πένθος γιὰ τὸν Ἀγγλων τὴν Βιτώρια
και τὸν Σέρβων τὸν Μιλάνο.

Μόλις ἡ μακτάμ μαθαίνει
Κορνατός πὼς παιθαίνει,
λὲς και νάσαι συγγενῆς τῆς μελανεζιμὸν τὸν πνεθί,
ἔως ὅτου μὲ τὰ πένθη πρὶν τῆς ὥρας μακρονῆ.

Τώρα πῶς νὰ κυττάξω και τῆς κάλτσαις καθεμιμας
εἶτε ξένης ἢ Ρωμηῆς.
Πρέπει νὰ γραφῆ νομιζῶ και τῆς κάλτσαις τὸν τὸ χρώμα...

(Φεύγει και γυρίζει κάμπτων ὀφειοδῶς τὸ σῶμα.)

Ὁ Φασ.—Τῆς κυρίας Ταῦ ἡ κάλτσαις εἶναι τριανταφυλλ-
και τῆς Κάππα κανεζλαις, [λαϊκὲς]
ροῦ φορεῖ κι' ἡ Ρὸ κι' ἡ Γάμα, κι' ἡ κυρία Μίρ στακτιὰ,
μαῦρ' ἢ Βῆτα, μαῦρ' ἢ Δέλτα, πούμαι μοναχ' ἢ φωτιὰ.
Ὅσον ἀφορᾷ τῆς κάλτσαις 'στὸ χορὸ τοῦ Φασουλῆ
ἐπεκράτησε τὸ μαῦρο και τὸ τριανταφυλλί.

Ὅσο γιὰ τῆς καλτσοδέταις, ἂν κι' ἐζήτησα πρηνῆς
και μὲ λόγους εὐγενεῖς
νὰ μοῦ δεῖξουνε τὸ χρώμα και τὸν ἐπιγονατίδων,
πλὴν καμμία τῶν τοσοῦτων κυριῶν και δεσποινίδων
τὴν χροιά τῆς καλτσοδέταις δὲν μ' ἐπέτρεψε νὰ 'δῶ,
κι' ἔμεινα ἔμπροσά τῶν χᾶσκων μὲ τὴν τῶση τῶν αἰδῶ.

Μὰ νομιζῶ πὼς κανέναις κι' ἀπὸ μόνον τὸ φοουστάνι
και τῆς κάλτσαις τῶν τὸ χρώμα θὰ 'μπορῆ νὰ συμπεράνη

και τῆς κάθε καλτσοδέταις τὴν ἀνάλογον βαφῆν,
κι' οὕτω πὼς νὰ δώσῃ μιαν ἀκριβὴ περιγραφῆν.

Τώρα γράψτε και γιὰ 'μείνα πὼς λογιζομ' Ἐκλαμπρότης
κι' Ἄι-Ἀδὴρ ἦμον πρώτης
μὲ 'ποκάμισο τῆς ὥρας και τῆς ὥρας λαμοδέτη,
τέσσερα κομπιὰ 'στὸ στήθος, ὁρὸ σὲ κάθε μακνικίτι.

Γράψτε πὼς 'φοροῦσε ὀρᾶκο μὲ πὸλί στενὸ μακνίκι,
κι' ἄσπρα γάντια 'ρεταινὸ
και λουστρίνια περουνὰ,
γαλασιμένα μὲ βερνίκι.

Ἄς γραφῆ και πρὸς τοῖς ἄλλοις
μετὰ προσοχῆς μεγάλῃς
πὼς φορᾷ γελίκο μαῦρο, μὰ και μαῦρο πανταλόνι,
ποῦ μοῦ 'κόντηνε πολὺ,
σκουρίας κάλτσαις μὲ μαλλί,
κι' ἄσπραξιμὸν φανέλα κι' ἐν' ἄσπρὸροχο σὰν χιόνι,
ποῦ συστῆλλομαι μεγάλως τὸνομά τοῦ νὰ σὰς 'πῶ,
λὲς και νάμαι Μίς Ἐγγλιζα και βοβοῦμαι μὴ 'τραπῶ.
Τίλος πάντων, προσφιλεῖς,
γράφτε πὼς ὁ Φασουλῆς
ἦτον εἶδος κορυφαῖος τοῦ χοροῦ τῆς ἑταιρικῆς
προεζέχων τῆς ἐξέχου τῶν Ρωμηῶν σαχλοκρατίας.

(Αὐτοῦ τοιαῦτα λέγοντος χοροῦν ὄλοι κι' ὄλαις
και κάνουν καρμπολαίς,
και τὰς εἰσπραξίεις τοῦ χοροῦ μαζεύῃ ἡ Φασουλίνα,
μὰ φθάνει κι' ὁ Καρναβάλος μὲ τὴν Κερναβαλίνα,
κι' ὁ νοικοκύρης ἐκθαμβὸς σὰν κεχνηδὸς Ἀπόλλων
στίπει τὸ ζῆγος τὸ σπιτὸν γεροχοροῦντων ὄλων,
και παίξει φουσαρμόνια, πιάνο, βιολί, ντεούλι,
και Πύργος γίνεται Βαβὴλ κι' ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη,
και ραινοῦνται μὲ κομερτεῖ τῶν χορευτῶν τὰ πλῆθη,
και σείεται τὸ πάτωμα και σείεται κι' ἡ στέγη,
κι' ἡ καλτσοδέτα μίξῃ λιγνῆ: δὲν ζέρω πὼς ἐλύθη,
κι' ὄνι σου κι' μὰλ ἰ πὰνς ὁ Περιχίλιτος λέγει,
κι' ὁ Γκιούλ μ' ἐμπαθίειαν κινὸς φανατικοῦ κι' ὑπόουλο
ἐναπαθῆδῃ μακνιμόμοις κατὰ τὸ Σιμποπούλου.)

Και καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρα μίσα, πούχει πλούτη περισσά,
'στὴν ὁδὸν Ὀμὶρ Πασσά
Εργαστίοιον ἀνάθειν τεχνητῶν και φυσικῶν
Μελπομένης Συμμελιδίου, μέγα και μοναδικόν.
Κάνιστρα μικρὰ μεγάλη γιὰ κοσμήματα θαλάμων
και περιφημαῖς γχιρλάνταις, στολισμοῦ χορῶν και γάμων.

«Ἐλπίδες», ἦτοι τόμος ποιήσεως γνησίας
τοῦ Νίκου Ζαχαρίου, μὲ σφιγρὸς φαντασίας.

«Παράλυσις Καθολικῆ», μελέτη μὲ κεφάλι
τοῦ νευρολόγου τοῦ δεινοῦ, Γιαννήρη τοῦ Μιχάλη.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραπίπτα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.